

Graiul Ortodoxiei

ADEVĂRUL-ÎN SUFLETUL TĂU

№20-2012 MARTIE tipărit de parohul Serghei Popescu

Micul ziar informatv parohial de Imola de spiritualitate și atitudine ortodoxă „**Graiul Ortodoxiei**” este un sfetnic bun al trezirii duhovnicești și al desăvârșirii, ajută la regăsirea obârșiilor și la statornicirea valorilor creștine strămoșești, îndeamnă, prin rândurile de aur ale sfinților mari dascăli și în vățători ai Bisericii, la întărirea credinței și urmarea neabătută a căii mântuirii.

TESTUL IUBIRII

Ne gândim adesea că e destul dacă recunoaștem existența lui Dumnezeu, că e destul să credem că El există. Dar nu-i așa. Nu-i destul. Dacă avem doar această credință, nu suntem cu nimic mai presus decât diavoli, pentru că și ei „cred și se cutremură”. Ce ne trebuie în plus? Domnul ne-a spus-o clar: iubire. Dacă nu avem iubire, credem degeaba. Dar iată că, deși credința sănătoasă înseamnă să iubești, noi nu iubim. Și în loc să recunoaștem că nu iubim, deci nu avem credință, ne umplem de ipocrizie și ne considerăm credincioși. Dar ce rămâne când va trebui să trecem testul Iubirii? Pentru că Dumnezeu ne-a spus că acesta este criteriul Judecății. Iubirea nu înseamnă ca eu, dacă sunt un obișnuit al bisericii, să mă apuc să dau cu superioritate lecții celui care e la începutul întâlnirii sale cu Dumnezeu și nu știe uneori cum să se comporte. Iubirea înseamnă delicatețe.

Iubirea nu înseamnă ca, dacă am ajuns la biserică după începutul slujbei, să iau la închinat toate icoanele (inclusiv cele de la iconostas, dacă se poate), iar apoi să îmi fac loc prin mulțime (eventual printr-o îmbrânceană).

Iubirea înseamnă discreție. Credința nu înseamnă să îmi iau fustă la biserică pentru că așa dă bine, dar să nu găsesc decât una strămtă, care îmi scoate în evidență posteriorul. Nici să îmi pun o batistă în vârful capului, pe post de năframă. Iar dacă mi-s „în regulă” și fusta, și baticul, nu înseamnă că am motiv să o judec pe cea care nu le poartă. Iubirea îmi cere să mă îmbrac astfel încât să nu îl smintesc pe celălalt, în biserică să încerc să trec neobservat, să nu atrag cu nimic atenția celor care se străduiesc să se lepede de grijile acestei lumi și să se roage.Iubirea nu înseamnă să fiu nelipsit de la biserică, dar să nu țin cont de nevoile celorlalți.Iubirea înseamnă să trăiesc în prezent, să primesc darurile și întâlnirile pe care mi le dă Dumnezeu prin întâmplări și oameni.Credința nu înseamnă să vânez toate maslurile din împrejurimi, unde să mă duc „pentru binele familiei, sănătate și în casă”,nici să consider Sfântul Maslu „mai bun” decât Sfânta Liturghie.Iubirea nu înseamnă, de fapt, să pun orice altceva mai presus decât Sfânta Liturghie. Nici măcar un pelerinaj făcut Duminica în cele mai sfinte locuri, dar care mă ține așezat în fund, pe scaunul mașinii, exact în momentele în care Hristos Se jertfește pentru mine pe Sfânta Masă a Altarului și mă cheamă să fiu împreună cu El. Iubirea mă îndeamnă să răspund invitației Lui plină de... iubire.Iubirea nu înseamnă să alerg pe la nu știu câte mănăstiri, să dau nu știu câte pomelnice, pentru nu știu câte slujbe, ca să mi se îndeplinească nu știu care dorință arzătoare. Dumnezeu nu e un tonomat de împlinit dorințe, în care să bagi un număr exact de fise (fie ele pomelnice sau slujbe). Iubirea nu poate fi cumpărată.Iubirea nu înseamnă să stau cu mâinile în sân și să mă uit la cer, așa cum nu înseamnă că dacă cineva vrea să facă ceva, să îi pun imediat bețe în roate, fie doar și prin vorbe. Iubirea e vie, se implică, se bucură de celălalt.Iubirea nu se referă numai la anumite momente sau situații din viața mea, ci la fiecare clipă.

Amanarea este una dintre cele mai ascunse patimi ale omului contemporan. Avand un program foarte incarcat, omul de astazi tinde sa amane lucrrurile care nu i se par a fi de o urgenta majora. Din pacate insa, printre lucrrurile amanate se numara adesea cele de mare necesitate sufleteasca. Amanand hrana sufleteasca, omul moare putin cate putin, inca si cu o moarte vesnica. Amanarea ne face sa traim in viitor si sa uitam de prezent, iar prin trecerea cu vedere a prezentului, singurul pe care il putem trai cu adevarat, ne stricam viitorul si ne pierdem viata vesnica. "Astazi e numele timpului lui Dumnezeu, iar al demonului este maine, sa amani totul pe maine" (Parintele Constantin Galeriu).Sfanta Scriptura ne indeamna sa ne ferim de amanare, aratand pericolul ascuns al acesteia. "Astazi de veti auzi glasul Lui, sa nu va invartosati inimile voastre" (Evrei 37, 8). "Nu intarzia a te intoarce la Dumnezeu si nu amana din zi in zi. Ca fara de veste va izbucni mania Domnului si in vremea razbunarii vei fi dat afara"(Sirah 5, 8-9).

Amanarea, lupul in piele de oaie

Cand diavolul nu poate sa-l faca pe om sa urasca cele sfinte, rugaciunea si faptele bune, el cauta sa-l piarda pe om altfel, si anume prin amanarea celor

Mântuitorului “ În primele cinci duminici ale Postului Mare se oficiază Liturghia Sfântului Vasile cel Mare.

Pocăința preschimbă iadul în rai

Cuvioasa Maica noastră Maria Egipteanca patruzeci și șapte de ani a viețuit în pustie, și Domnul i-a dăruit ceea ce rareori dăruiește cuiva dintre sfinți. Ani întregi nu a gustat pâine și apă. La întrebarea Avvei Zosima, ea a răspuns: "Nu numai cu pâine va trăi omul" (Matei 4, 4). Domnul a hrănit-o într-un mod deosebit și a îndrumat-o la viața pustnicească, la nevoințele pustnicești.

Și care a fost urmarea? Sfânta a preschimbât iadul ei în rai! L-a biruit pe diavol și a urcat sus la Dumnezeu! Cum, cu ce? Cu postul și cu rugăciunea, cu postul și cu rugăciunea! Pentru că postul, postul împreună cu rugăciunea, este o putere care biruiește totul. Un imn minunat din Marea Patruzecime spune: "Să urmăăm Mântuitorului sufetelor noastre, Care prin post ne-a arătat biruința împotriva diavolului". Prin post ne-a arătat biruința împotriva diavolului... Nu există o altă armă, nu există un alt mijloc. Postul! Iată mijlocul pentru a-l birui pe diavolul, pe orice diavol. Exemplu de biruință, Sfânta Maria Egipteanca. Ce putere dumnezeiască este postul! Postul nu este nimic altceva decât să-ți răstignești trupul, să te răstignești singur pe tine însuși. De vreme ce există crucea, biruința este sigură. Trupul fostei desfrânate din Alexandria, Maria, prin păcat s-a predat robiei diavolului. Dar când a îmbrățișat crucea lui Hristos, când a luat această armă în mâinile ei, l-a biruit pe diavol. Postul este învierea sufletului din morți. Postul și rugăciunea deschid ochii omului, ca să se zărească și să se înțeleagă după adevăr pe el însuși, să se vadă pe el însuși. Vede atunci că fiecare păcat în sufletul lui este mormântul lui, mormântul, moartea lui. Înțelege că păcatul în sufletul lui nu face nimic altceva decât să transforme în leșuri toate câte aparțin sufletului: gândurile lui, sentimentele lui și dispozițiile lui; un șir de morminte. Și atunci..., se dezlănțuie din suflet un strigăt jalnic: "Doamne, înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă".Acesta este strigătul nostru în această vreme a postului: Doamne, înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-

mă. Astfel să ne rugăm în aceste zile scumpe pentru suflet. **"Doamne, înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă"**. Acest strigăt ne privește pe noi toți, pe toți câți avem păcate. Cine nu are păcate? Este imposibil să privești în tine însuși și să nu afli undeva, în vreun ungher al sufletului tău, să nu găsești în vreun colț al lui un păcat poate uitat. Și... fiecare păcat, pentru care nu te-ai pocăit, este mormântul tău, este moartea ta. Și tu, ca să poți să te mântuiești și să te înviezi pe tine însuși din mormântul tău, strigă cu strigătele tânguitoare și rugătoare ale Marii Patruzecimi: "Doamne, înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă". Priviți! Dacă pocăința a putut să mântuiască o femeie atât de desfrănată, cum a fost odată Maria Egipteanca, cum să nu mântuiască și pe alți păcătoși, pe fiecare păcătos, și pe cel mai mare păcătos și criminal? Da, Sfânta și Marea Patruzecime este câmpul de luptă pe care noi, creștinii, cu postul și cu rugăciunea îl biruim pe diavolul, biruim toate păcatele, biruim toate patimile și ne asigurăm nouă înșine nemurirea și viața veșnică. În Viețile sfinților și ale adevăraților creștini există nenumărate exemple care arată că, într-adevăr, doar cu rugăciunea și cu postul noi creștinii biruim pe demoni, pe toți cei care ne chinuiesc și vor să ne târască în împărăția răului, în iad. Sfântul Post postul sfințelor noastre virtuți. Fiecare sfântă virtute înviază sufletul meu și sufletul tău din morți. **Nu există creștin neputincios** în această lume, chiar dacă îl atacă cele mai groaznice păcate și ispite ale acestei lumi. Însă este de ajuns doar ca creștinul să nu uite marile lui arme: **pocăința, rugăciunea, postul**; să se dedea vreunei nevoie evanghelice, vreunei virtuți: fie

rugăciunii, fie postului, fie iubirii evanghelice, fie îndurării. Să ne amintim de marii sfinți ai lui Dumnezeu, să ne amintim de marea sfântă Cuvioasa Maica noastră Maria

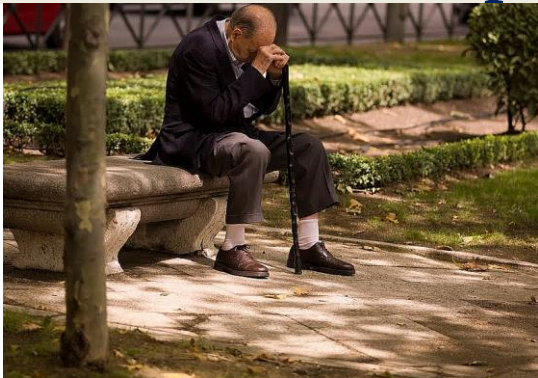

Egipteanca, și să fim siguri că Domnul va fi ajutorul nostru la vreme. Sfânta Maria a primit atât de mult ajutor minunat din partea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, încât s-a mântuit din groaznicul ei iad, de groaznicii ei demoni. Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și astăzi și pururea ne ajută în toate virtuțile noastre evanghelice: în rugăciune, în post, în priveghere, în iubire, în îndurări și în răbdare și în orice altă virtute. Mă rog să ne ajute întotdeauna și să ne călăuzească...

De aceea, niciodată să nu obosești în lupta și în războiul cu păcatele tale... În toate greutățile tale, în cele mai mari căderi ale tale să-ți amintești de acest strigăt, care are putere să te învieze:

"Doamne, mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă".

Amânarea, lupul in piele de oaie

bune pe mai tarziu. Diavolul incuviinteaza deci savarsirea faptelor celor bune, insa nu in prezent, ci intr-un viitor foarte apropiat, aruncand ganduri de genul: "Lasa, nu te ruga acum, ca esti obosit, si oricum nu iti poti aduna mintea. Dar maine te vei odihni dupa masa, iar seara te vei ruga pana tarziu, in noapte. Si vei face cat si pentru azi." Amanarea ne face sa credem ca suntem liberi, noi insa nefiind liberi, ci slujind unor ganduri straine si viclene. Amanarea te impiedica sa traiesti in prezent; te face sa traiesti in viitor. Voi face, voi dregre, insa in fapta nimic nu se vede, nici acum, nici mai incolo. Trairea prezentului este singurul lucru de care ne vom bucura. Daca nu lucram astazi la mantuirea noastra, poate nu vom mai lucra niciodata, iar totul este in zadar. In acest sens, o cantare bisericeasca spune: "Astazi este inceputul mantuirii noastre", iar poporul indeamna: "Ce poti face azi, nu lasa pe maine!" Amanarea vizeaza, de obicei, cam tot ce presupune nevoie si osteneli, insa niciodata ceea ce implica desfatarea si placerile cele lumesti. Atunci cand amanam pocainta sau o fapta buna s-

cinci fecioare nebune din pilda au amanat aprinderea candelelor lor, ramanand astfel in afara camarii celei de Nunta. Timpul trece! Acest lucru nu ar trebui sa constituie un semnal de alarma infricosator pentru noi toti, iar mai ales pentru aceia dintre noi care ne lasam prada amanarii pocaintei si faptelor celor bune. Ziua trece, iar noi ne bucuram, fara a ne gandi ca a mai trecut o zi din viata; saptamana trece, iar noi ne bucuram, fara a ne gandi ca a mai trecut o saptamana din viata; anul trece, iar noi ne bucuram, fara a ne gandi ca a mai trecut un an din viata aceasta scurta.

A hrani nadejdea ca vom trai ani indelungati si in putere, ba inca si ca vom lucra toate cele bune, dar mai tarziu, este o nadejde neintemeiata, caci nu vedem cum oameni de peste tot mor in floarea varstei, ori chiar din copilarie, fie de boala, fie in accidente. Pentru aceasta, a spune "mai bine mai tarziu, decat niciodata" nu este un lucru pe care sa ne putem baza in cele ce priveste viata duhovniceasca. Mai intelept este a spune "mai bine mai devreme, decat prea tarziu".

Duhul amanarii trebuie spovedit, ca un duh viclean ce este.

zilei aceleia, ca glasul vostru să se audă sus. Este oare acesta un post care Îmi place, o zi în care omul își smerește sufletul său? Să-și plece capul ca o trestie, să se culce pe sac și în cenușă, oare acesta se cheamă post, zi plăcută Domnului? Nu știți voi postul care Îmi

place? - zice Domnul. Rupeți lanțurile nedreptății, dezlegați legăturile jugului, dați drumul celor asupriți și sfărâmați jugul lor. Împarte pâinea ta cu cel flămând, adăpostește în casă pe cel sărman, pe cel gol îmbracă-l și nu te ascunde de cel de un neam cu tine. Atunci lumina ta va răsări ca zorile și tămăduirea ta se va grăbi. Dreptatea ta va merge înaintea ta, iar în urma ta slava lui Dumnezeu. Atunci vei striga și Domnul te va auzi; la strigătul tău El va zice: Iată-mă! Dacă tu îndepărtezi din mijlocul tău asuprirea, amenințarea cu mâna și cuvântul de cârtire, dacă dai pâinea ta celui flămând și tu sature sufletul amărât, lumina ta va răsări în întuneric și bezna ta va fi ca miezul zilei. Domnul te va călăuzi necontenit și în pustiu va sătura sufletul tău. El va da tărie oaselor tale și vei fi ca o

grădină adăpată, ca un izvor de apă vie, care nu seacă niciodată. Pe vechile tale ruine se vor înălța clădiri noi, vei ridica din nou temelii străbune și vei fi numit dregător de spărturi și înnoitor de drumuri, ca țara să poată fi locuită. Dacă îți vei opri piciorul tău în ziua de odihnă și nu-ți vei mai vedea de treburile tale în ziua Mea cea sfântă, ci vei socoti ziua de odihnă ca desfătare și vrednică de cinste, ca sfințită de Domnul, și vei cinsti-o, fără să mai umbli, fără să te mai îndeletnicești cu treburile tale și fără să mai vorbești deșertăciuni, atunci vei afla desfătarea ta în Domnul. Eu te voi purta în car de biruință pe culmile cele mai înalte ale țării și te voi bucura de moștenirea tatălui tău Iacov, căci gura Domnului a grăit acestea. *Isaia 58; 3-14*

ÎNDEMNARE DUVHOVNICEASCĂ...

Femeia credincioasă să rămână alături de bărbatul necredincios?

Celorlalți le grăiesc eu, nu Domnul: Dacă un frate are o femeie necredincioasă, și ea voiește să viețuiască cu el, să nu o lase. Și o femeie, dacă are bărbat necredincios, și el binevoiește să locuiască cu ea, să nu-și lase bărbatul. Căci bărbatul necredincios se sfințește prin femeia credincioasă și femeia necredincioasă se sfințește prin bărbatul credincios. Altminterea, copiii voștri ar fi necurați, dar acum ei sunt sfinți. Dacă, însă, cel necredincios se desparte, să se despartă. În astfel de împrejurare, fratele sau sora nu sunt legați; căci Dumnezeu ne-a chemat spre pace. Căci, ce știi tu, femeie, dacă îți vei mântui bărbatul? Sau ce știi tu, bărbate, dacă îți vei mântui femeia? Numai că, așa cum a dat Domnul fiecăruia, așa cum l-a chemat Dumnezeu pe fiecare, astfel să umble. Și așa rânduiesc în toate Bisericile. A fost cineva chemat, fiind tăiat împrejur? Să nu se ascundă. A fost cineva chemat în netăiere împrejur? Să nu se

taie împrejur. Tăierea împrejur nu este nimic; și netăierea împrejur nu este nimic, ci paza poruncilor lui Dumnezeu. Fiecare, în chemarea în care a fost chemat, în aceasta să rămână. Ai fost chemat fiind rob? Fii fără grijă. Iar de poți să fii liber, mai mult folosește-te! Căci robul, care a fost chemat în Domnul, este un liberat al Domnului. Tot așa cel chemat liber este rob al lui Hristos. Cu preț ați fost cumpărați. Nu vă faceți robi oamenilor. Fiecare, fraților, în starea în care a fost chemat, în aceea să rămână înaintea lui Dumnezeu. (I Corinteni 7, 12-24)

Ce l-a determinat pe Sfântul Apostol Pavel să recomande ca femeia credincioasă să rămână alături de bărbatul necredincios? Răspunsul îl găsim în taina iubirii, singura care poate schimba omul. Dragostea față de persoana iubită te face să renunți la vicii considerate parte din ființa ta și să te desparți de obiceiuri cultivate îndelung.

Dragostea transformă omul atât de mult, încât el însuși se miră de puterea sufletească izvorâtă din iubire. Referindu-se la puterea iubirii, Sfântul Ioan Scărarul exclamă: „Fericit este cel care are o așa dragoste față de Dumnezeu, precum are cel îndrăgostit de iubita sa”. În acest context, înțelegem de ce „bărbatul necredincios se sfințește prin femeia credincioasă și femeia necredincioasă se sfințește prin bărbatul credincios”. Atunci când între ei există iubire, imposibilul devine posibilitate, cel mult depărtat de Dumnezeu găsește calea credinței prin credința celei iubite. Pe de altă parte, iubirea deschide drumul cunoașterii, al descoperirii sufletului, al primirii și al oferirii. Iar atunci când necredinciosul iubit și iubitor descoperă în adâncul sufletului iubit taina credinței și o vede intim legată de viața celui de lângă el, iubirea multă îl învață să fie și el credincios. Căsătoria

naște familia, iar familia a fost numită „biserica mică”. În Biserică fiecare privește în aceeași direcție, privirile sunt unite de persoana Mântuitorului Hristos; de aceea, și în familie esențial este ca privirile să se unească și să se îndrepte către aceeași direcție. Această unire a privirilor este efectul iubirii, pe când găsirea direcției celei bune este darul credinței. Cel necredincios găsește direcția bună prin cel credincios, deși poate dura ani până această unire în priviri se împlinește. Indirect, apostolul neamurilor îndeamnă aici la multă răbdare, pentru că dragostea este „îndelung răbdătoare”.

Sâmbăta este ziua rânduită de Biserică pentru pomenirea morților, căci Sâmbăta înseamnă în ebraică odihnă (Şabat). Aşadar, în ziua de odihnă facem rugăciuni pentru cei ce au murit, deoarece ei s-au odihnit de toate lucrurile pământeste şi de toate celelalte. Iar pomenirea lor s-a rânduit să se facă în fiecare sâmbătă, dar nu în cea Mare. Cunoşcând că parastasele, pomenile şi liturghiile făcute pentru răposaţi pricinuiesc acestora mare uşurare şi folos, dumnezeieştii părinţi au poruncit ca Biserica să le facă şi deseori şi de obşte. Ei au primit această poruncă de la Sfinţii Apostoli, precum zice şi Dionisie Areopagitul.Că slujbele făcute pentru suflete le sânt de folos, se vede între multe altele şi din istoria Sf. Macarie.Acesta a găsit pe când mergea pe drum o căpăţână uscată a unui elin păgân şi s-a întrebat:"Au, oare, păgânii vreodată oarecare mângâiere în iad?"Căpăţâna i-a răspuns: "Au, părinte, mare uşurare când te rogi tu pentru ei."Marele Macarie, rugându-se lui Dumnezeu, a făcut aceasta, pentru că dorea să ştie dacă slujbele pentru cei mai dinainte adormiţi sânt de vreun folos acestora.Dar şi Sf. Grigorie Decalogul a mântuit prin rugăciunile sale pe împăratul Traian. Însă Dumnezeu i-a spus să nu se mai roage niciodată pentru păgâni.Sfântul Grigorie de Nazianz (Teologul), în cuvântul rostit la moartea fratelui său Chesarie, arată că sânt bune pomenile făcute pentru cei răposaţi. Iar marele Gură-de-Aur, în tâlcuirea la Epistola către Filipeni, spune astfel: "Să purtăm grijă de folosul celor ce au răposat. Să le dăm lor ajutorul ce li se cuvine, adică milostenii şi prinoase, căci aceasta le aduce uşurare, mare câştig şi folos. Într-

adevăr, nu s-au legiuit acestea în zadar şi la întâmplare, şi nici n-au fost predate Bisericii lui Dumnezeu fără rost de preaînțeleptii ucenici ai Domnului, ca preotul să facă pomenire la înfricoşatele taine a celor în credinţă adormiţi."Şi iarăşi:"La împărţeala averii tale, testamentul tău să aibă împreună-moştenitor, cu copiii şi cu rudele tale, şi numele dreptului Judecător, iar pomenirea săracilor să nu fie dată la o parte. Eu sânt chezaş de folosul ce-l vei avea." Sfântul Atanasie al Alexandriei spune:"Chiar dacă s-ar risipi în aer cei săvârşiţi în credinţă, nu înceta a aprinde la mormânt candelă şi lumânări, chemând în ajutor pe Hristos Dumnezeu. Candela şi lumânările sunt primite de Dumnezeu şi aduc multă răsplată: dacă mortul a fost un păcătos - ca să-i dezlege păcatele; dacă a fost un om drept - ca să i se facă adăugire de răsplată; iar dacă a fost poate cineva străin şi sărac şi nu are pe nimeni să-i poarte de grija întru aceasta, atunci Dumnezeu, care este drept şi iubitor de oameni, va da pe deasupra şi aceluia din pricina săraciei, în chip potrivit, milă după cum Însuşi ştie. De altfel, şi cel care aduce prinoase pentru unii ca aceştia ia parte împreună cu ei la răsplată, ca unul ce a arătat dragoste pentru mântuirea aproapelui, ca şi acela care unge cu mir pe altul, el mai întâi miroase frumos. Şi, dimpotrivă, cei care nu îndeplinesc făgăduinţele şi legămintele făcute de cei morţi vor fi negreşiţ osândiţi

."După cum spun dumnezeieştii Părinţi, sânt de folos celor morţi toate cele ce se fac pentru ei până la a doua venire a lui Hristos şi mai cu seamă acelora care au săvârşit puţine fapte bune în timpul când erau printre cei vii.Trebuie să se ştie că dincolo ne vom cunoaşte toţi unii pe ceilalţi, chiar şi pe aceia pe care nu i-am văzut niciodată, după cum spune dumnezeiescul Gură-de-Aur, care dovedeşte aceasta cu pilda bogatului nemilostiv şi a săracului Lazăr. Cu toate acestea, nu ne vom vedea sub un chip truesc, toţi vom avea aceeaşi vârstă, ne vom cunoaşte cu ochiul pătrunzător al sufletului, după cum spune Sf. Grigorie Teologul în cuvântul rostit la moartea lui Chesarie:"Atunci, preaiubite frate, te voi vedea luminos şi slăvit, aşa cum de multe ori mi te-ai arătat în visi!" Iar marele şi slăvitul Atanasie zice:"Şi până la învierea obştească s-a dat sfinţilor să se cunoască unul pe altul şi să se bucure împreună. Dar păcătoşii sânt lipsiţi de acest har. Sfinţilor mucenici li s-a dat să privească şi să cerceteze cele ce se fac de noi. La învierea cea de obşte, însă,

când se vor arăta faptele ascunse ale tuturor, toţi ne vom cunoaşte unii pe alţii." Sufletele dreptilor petrec acum în locuri deosebite; iar dimpotrivă, sufletele păcătoşilor, la rândul lor, unele se întristează în nădejdea mântuirii, iar altele se întristează în aşteptarea cumplitelor chinuri.Nu toţi cei care au căzut în prăpăstii, în foc şi în mare şi au murit, sau cei care au pierit de frig sau de foame, au pătitit acestea din porunca lui Dumnezeu. Hotărârile lui Dumnezeu sunt aşa: unele din ele se fac prin bunăvoinţa Sa, iar altele prin îngăduinţă. Dar şi unele şi altele se săvârşesc spre înştiinţare, ameninţare şi înțeleptire a celorlalţi. Prin raţiunea Sa mai dinainte cunoscătoare, Dumnezeu ştie şi cunoaşte totul şi se săvârşesc toate prin voinţa Lui, după cum spune Sfânta Evanghelie despre păsările cerului. Nu Dumnezeu este, însă, Cel ce hotărăşte ca omul să moară într-un chip sau altul. Dumnezeu a hotărât o dată pentru totdeauna lungimea vieţii omeneşti şi felurile în care poate muri omul. Iar dacă Sf. Vasile cel mare vorbeşte de predestinarea vieţii, atunci face aluzie la cuvintele: "Pământ eşti şi în pământ vei merge". Căci apostolul spune scriind corintenilor: "Pentru că vă împărtăşiţi cu nevrednicie, pentru aceea sânt între voi mulţi neputincioşi şi bolnavi şi mulţi mor."

Iar psalmistul spune: "Nu mă smulge în mijlocul zilelor mele"; şi "cu palme măsurate ai pus zilele mele." Iar Solomon zice: "Fiule, cinsteşte pe tatăl tău ca să trăieşti mulţi ani!"; şi iarăşi "Ca să nu mori înainte de vreme." În cartea lui Iov, Dumnezeu zice lui Elifaz: "V-as fi pierdut pe voi, dar n-am făcut-o din pricina robului Meu Iov." Din aceste locuri din Scriptură se vede că viaţa nu are hotar. Iar dacă afirmă cineva aceasta, atunci înţelege prin hotar voinţa lui Dumnezeu. Într-adevăr, Dumnezeu adaugă zile cui vrea, iar altuia i le micşorează; pe toate însă le rânduieşte spre folos.

Prin urmare, hotarul vieţii fiecărui om, după cum spune marele Atanasie, este voinţa şi sfulul lui Dumnezeu. Pruncii morţi botezaţi se bucură de desfătarea bunăităţilor cereşti. După ce a ieşit sufletul din trup, nu se mai îngrijeşte de cele de aici, ci totdeauna se îngrijeşte de cele de acolo. Facem parastas de trei zile pentru că în a treia zi omul își schimbă înfățişarea; parastas de nouă zile, pentru că atunci începe să se descompună trupul, afară de inimă; şi parastas de patruzeci de zile, pentru că atunci se pierde şi inima.

SPOVEDANIA CONTRIBUIE LA VINDECAREA ARBORELUI GENEALOGIC

Fiecare om se trage dintr-o familie, iar mai multe familii apropiate ca grad de rudenie formeaza un neam. Fiecare neam are un arbore genealogic. Acest arbore genealogic difera de la neam la neam. Dupa cum un arbore este sanatos si da nastere altor ramuri sanatoase, dezvoltandu-se foarte frumos, tot astfel se intampla si intr-un neam care este credincios, cu frica lui Dumnezeu si naste alte ramuri sanatoase si credincioase, dezvoltand foarte frumos, in mod normal, acel arbore genealogic. Observam la unii arbori cum incep sa le apara cate o ramura uscata, dupa aceea altele si altele, incet, incet, iar la un moment dat, observam ca o mare parte din acel arbore s-a uscat. Apoi, la scurt timp, el se usuca definitiv, deoarece nu l-a ingrijit nimeni. Pacatul se transmite de la tata la fiu; ori, acel pacat netratat macina si roade in toti membrii familiei. O buna parte din acei oameni nu-si dau seama de acel lucru si se trezesc dupa ani si ani, dupa generatii peste generatii ca „li s-a cam pierdut neamul”, cum se spune in popor, adica pacatul mostenit in familie si netratat cu Tainele Bisericii a facut ravagii. Dupa cum medicina recunoaste transmiterea caracterelor (genelor) de la tat a la copil, tot astfel religia recunoaste transmiterea pacatelor de la parinti la copii. Dumnezeu spune, inca din Vechiul Testament, ca pedepse te pe copii pentru pacatele parintilor pana la al IV-lea neam. De aceea, cei ce sunt casatoriti si au copii, trebuie neaparat sa se spovedeasca, sa se curete de acele pacate pentru a nu se transmite copiilor lor. Sa aiba constiinta impacata ca fii lor nu sufera pentru pacatele parintesti. Observam cum foarte multi copii se nasc bolnavi. In cele mai multe cazuri copiii se nasc bolnavi datorita pacatelor parintilor, care nu le-au spovedit si n-au primit dezlegare de ele. Un om pacatos care nu se spovedeste, nu tine randuielile bisericesci: post, rugaciune si il prinde sfarsitul vie tii in acea stare pacatoasa, este o ramura uscata la arborele genealogic al neamului sau. Fiecare membru al unei familii care nu se marturiseste este o ramura uscata din arborele genealogic al neamului sau. Cel mai important remediu pentru vindecarea arborelui este in special Sfanta Spovedanie deoarece aici sunt: curatirea, tratamentul si vindecarea.

Biserica aeropurtată

Câțiva preoți ortodocși din Trupele Aeropurtate ale Rusiei vor urma un curs de parașutism și vor sluji în prima Biserică ortodoxă aeropurtată, a anunțat conducerea militară a garnizoanei. Cursul va ține o săptămână pentru preoți, pentru că cei mai mulți dintre ei sunt parașutiști experimentați, având peste 500 de sărituri cu parașuta. Acest curs va avea loc într-o facilitare militară din regiunea Ryazan – Rusia Centrală, a spus purtătorul de cuvânt al Ministerului Apărării de la Moscova.

Creștinătatea ortodoxă are multe ritualuri și folosește multe obiecte religioase sfințite, ceea ce face păstoriarea unei parohii fără o Biserică practic imposibilă, a spus protopopul Trupelor Aeropurtate, Mikhail Vasilyev, pentru agenția RIA Novosti. Biserica aeropurtată este de fapt un vehicol militar, însă conține obiecte religioase care nu se pot sparge, o ladă pentru transportul acestora, un generator diesel, aer condiționat, frigider, precum și stație de amplificare, un proiector și o unitate multi-media. Ea este încărcată în avion și poate fi oriunde este nevoie.

Oficialii militari au spus că numărul creștinilor ortodocși în trupele aeropurtate a crescut cu 10 procente într-un an, ajungând la 90% din toți parașutiștii din armata rusă.